

РЕШЕНИЕ

№ 3546

гр. София, 08.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 29.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3291** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба от В. Г. К. срещу Заповед № ЧР-60/13.04.2010 г. на Г. Д. на главна дирекция „О.“ в Министерството на П., с която на В. Г. К. е наложено дисциплинарно наказание уволнение.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – главният Д. на главна дирекция „О.“ към Министерството на П. изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № ЧР-60/13.04.2010 г. на Г. Д. на главна дирекция „О.“ към Министерството на П. е прекратено служебното правоотношение на държавния служител В. Г. К. полицай III степен, сътрудник по охраната II

степен в областно звено „О. – С. област” към главна дирекция „О.” към Министерството на П.. Служебното правоотношение е прекратено на основание чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР - неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в главна дирекция „Изпълнение на наказанията” и главна дирекция „О.”, вр. чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР - извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение, вр. чл. 230, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР - деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата. За да постанови решението си дисциплинаронаказващият орган е приел след анализ на събраните доказателства, че на 13.03.2010 г. след възникнал скандал към 19.55 ч. в Г. С., в района на местността „Камбаните” полицай К. в извън работно време е произвел изстрели със служебното си оръжие по лек автомобил Мерцедес с ДК № СО 7377 АВ. Било установено, че в резултат на произведените изстрели от страна на полицай К. са нанесени пробойни по предния капак и предното стъкло на автомобила, а водачът на автомобила Т И В е прострелян в лявото бедро и лявата ръка. Било установено, че скандалът е възникнал вследствие познанството на К. с Т Г В – проституираща в района на „Камбаните”. Случаят бил отразен във в. „Труд” от 15.03.2010 г. и във в. „24 часа” от 18.03.2010 г. Прието е, че по този начин и с тези свои действия полицай К. е нарушил чл. 8, 13, 15, 32, 36, 37 и 39 от правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от главна дирекция „Изпълнение на наказанията” и главна дирекция „О.”.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № з-292/15.03.2010 г. на Г. Д. на главна дирекция „О.”, определен е дисциплинарно разследващия орган, като заповедта е връчена на служителя, лично, срещу подпис на 17.03.2010 г. Жалбоподателят е отказал да даде писмени обяснения във връзка с образуваното дисциплинарно производство, видно от протокол от 17.03.2010 г.

На 31.03.2010 г. до директора на главна дирекция „О.”, в съответствие с чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР, е изготвена обобщена справка от дисциплинарно разследващия орган относно образуваното дисциплинарно производство срещу държавния служител. Жалбоподателят е запознат с изготвената обобщена справка, видно от отбелязването върху същата на 30.03.2010 г., като на 31.03.2010 г. е съставен протокол по чл. 243, ал. 5 от ППЗМВР. В съответствие с чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарно разследващият орган е приключил дисциплинарното производство в определения му срок, като е изготвил становище до органа по чл. 230, ал. 1 ЗМВР за наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност, като е

предложил на В. Г. К. да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Дисциплинарно разследващият орган е приел, че с действията си същият е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители от главна дирекция „О.“ към Министерството на П., което е тежко нарушение на служебната дисциплина и съгласно чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на жалбоподателя на 15.04.2010 г., жалбата е подадена на 29.04.2010 г., в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, следователно съдът дължи преценка дали заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, при спазване на административно производствените правила и материалноправните разпоредби и дали е издадена при съответствие с целта на закона. Тази преценка съдът следва да направи като съобрази приложимостта на разпоредбите на част трета, глави петнадесета - двадесета от Закона за Министерството на вътрешните работи, приложими съобразно препращащата норма на чл. 393, ал. 2 от Закона за съдебната власт.

На първо място съдът дължи преценка на обстоятелството дали оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Видно от представените по делото доказателства към датата на издаване на оспорваната заповед, а именно 13.04.2010 г. жалбоподателят е заемал длъжността сътрудник по О. II степен в областно звено „О. – С. област“. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена от Г. Д. на главна дирекция „О.“, който съобразно чл. 393, ал. 2 от Закона за съдебната власт, вр. чл. 186, ал. 1 от ЗМВР е компетентният орган за издаването ѝ.

Дисциплинарното наказание уволнение е наложено поради това, че на 13.03.2010 г. след възникнал скандал към 19.55 ч. в Г. С., в района на местността „Камбаните“ полицаи К. в извън работно време е произвел

изстрели със служебното си оръжие по лек автомобил Мерцедес с ДК № СО 7377 АВ, като било установено, че в резултат на произведените изстрели от страна на полицаи К. са нанесени пробойни по предния капак и предното стъкло на автомобила, а водачът на автомобила Т И В е прострелян в лявото бедро и лявата ръка. Било установено, че скандалът е възникнал вследствие познанството на К. с Т Г В – проституираща в района на „Камбаните”. Случаят бил отразен във в. „Труд” от 15.03.2010 г. и във в. „24 часа” от 18.03.2010 г. Деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Съгласно чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР служебното правоотношение с държавния служител се прекратява при налагането на дисциплинарно наказание „уволнение”. Съгласно чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР дисциплинарното наказание „уволнение” се налага задължително при извършването на други тежки дисциплинарни нарушения. Другите тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1 т. 10 от ЗМВР, които са несъвместими с оставането на служба в МВР и за които задължително се налага дисциплинарно наказание „уволнение” са посочени в чл. 230, ал. 2, т. 1-4 от ППЗМВР, като съгласно т. 4 от посочения текст това са и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители, с които се уронва престижът на службата, като каквото деяние е определено поведението на жалбоподателя в настоящето производство. От събраните в рамките на административното производство доказателства, които съгласно чл. 171, ал. 1, изр. от АПК имат сила и пред съда се установява, че същият на 13.03.2010 г. след възникнал скандал към 19.55 ч. в Г. С., в района на местността „Камбаните” в извън работно време е произвел изстрели със служебното си оръжие по лек автомобил Мерцедес с ДК № СО 7377 АВ, като в резултат на произведените изстрели от страна на полицаи К. са нанесени пробойни по предния капак и предното стъкло на автомобила, а водачът на автомобила Т И В е прострелян в лявото бедро и лявата ръка. Случаят бил отразен във в. „Труд” от 15.03.2010 г. и във в. „24 часа” от 18.03.2010 г. Деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Правилно административният орган е приел, че с тези си действия служителят е нарушил чл. 8, 13, 15, 32, 36, 37 и 39 от правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от главна дирекция „О.”. Съгласно чл. 8 от посочените правила служителят винаги проверява законността на действията, които възнамерява да предприеме, а съгласно чл. 13 той е длъжен да пази доброто име на институцията, която представлява. Съгласно чл. 15 служителят насърчава хората да уважават

закона, като дава личен пример с поведението си, а съгласно чл. 32 същият не може да участва в скандални прояви, с които би могъл да урони престижа на службата. Видно от представените по делото доказателства се установява, че на посочената дата и на посоченото място служителят е участвал в скандална проява, която е станала достояние на присъстващите лица, както и е отразена във в. „Труд” и във в. „24 часа”, като е причинил и увреждане на друго лице. За участието си в тази проява полицай К. е използвал и оръжие без наличието на предпоставките на неизбежна необходимост, с което е нарушил и чл. 36 от правилата, съгласно които служителят не злоупотребява с дадените му от закона правомощия, като употребява физическа сила, помощни средства или оръжие единствено в случаите, предвидени от закона, при наличието на неизбежна необходимост, пропорционална на опасността и в степента, необходима за постигането на законовата цел. Не са събрани доказателства в административното производство, а и такива не се събраха в производството пред настоящата инстанция, от които да е видно, че служителят е действал при условията на чл. 36 от правилата и е използвал оръжието си именно при наличието на обстоятелства на неизбежна необходимост. Правилно деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. С оглед задачите и дейността на МВР законодателят е разширил дисциплинарната отговорност на държавните служители в МВР и изисква определено поведение от тях не само във връзка с изпълнение на служебни задължения, а и в обществения живот, в работно и в извънработно време и извън местоработата. Следователно дисциплинарна отговорност се ангажира и в случаите на действия, с които са допуснати правонарушения по други действащи в държавата закони (извън ЗМВР) или са морално укорими, дори когато деянието не е свързано с изпълнение на служебни задължения. Така отговорността на държавните служители в МВР е различна от дисциплинарната отговорност по действащия Кодекс на труда, като нарушенията на установения обществен ред представляват нарушение на служебната дисциплина и са основание за дисциплинарна отговорност, независимо от това дали е налице основание и за наказателна или административно наказателна отговорност. С действията си жалбоподателят е нарушил вътрешноведомствени разпоредби, забраняващи такова поведение.

Относно второто основание визирано в разпоредбата на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, а именно с деянието да се уронва престижът на службата, следва да се има предвид, че под "престиж на службата" се разбира авторитетът на служителите на МВР (в процесния случай на служителите

на главна дирекция „О.“) пред обществото. Не е задължително да е уронен престижът на службата в самото юридическо лице, а е достатъчно реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Следователно, правилно административният орган е приел, че с поведението си държавният служител е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в главна дирекция „О.“ към Министерството на П..

Оспорваната заповед е мотивирана – посочено е, че служебното правоотношение с държавния служител се прекратява поради това, че с действията и поведението си е нарушил правилата, съдържащи се в етичния кодекс за поведение на държавните служители от главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и главна дирекция „О.“.

Заповедта отговаря на изискванията на чл. 269 от ППЗМВР – посочено е наименованието на органа, който я издава, правните и фактическите основания за издаването ѝ и разпоредителна част, в която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнение. Заповедта е връчена при спазване на изискванията на чл. 232, изр. 1 от ЗМВР – връчена е срещу подпис на държавния служител с отбелязване на датата на връчването.

В съответствие с чл. 230, ал. 1 от ЗМВР е образувано дисциплинарно производство със заповед на дисциплинарно наказващия орган и е открито дисциплинарно дело.

Спазена е и процедурата по налагане на дисциплинарното наказание – дисциплинарно наказващият орган е поискал писмените обяснения на държавния служител, като по този начин е спазен чл. 229, ал. 1 от ЗМВР, изготвена е обобщена справка за резултата от разследването, като в съответствие с чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР извършителят е запознат срещу подпис и дата. При тези установени обстоятелства за проведена административна процедура при налагане на дисциплинарната отговорност на служителя настоящата инстанция приема, че доводите за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при постановяване на заповедта са неоснователни.

Заповедта е издадена при спазване на чл. 225 от ЗМВР. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинираното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и за самоличността на извършителя, които обстоятелства дисциплинарно наказващият орган установява при изпълнение на административната процедура по чл. 229, ал. 1 от ЗМВР. За случая дисциплинарно наказващият орган е постановил административната заповед за налагане

на дисциплинарното наказание уволнение съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 от ЗМВР, като определеният дисциплинарно разследващ орган е приключил дисциплинарното производство в срока по чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР.

Оспорената заповед съдържа реквизитите по чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР – в същата са посочени извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 227, ал. 1 т. 10 от ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР материалноправни предпоставки за това.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. Г. К. срещу Заповед № ЧР-60/13.04.2010 г. на директора на главна дирекция „О.“ към Министерството на П., като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

